

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **AREXIS, spol. s r.o.**, se sídlem Havlíčkovo náměstí 6172/28, Ostrava, zastoupeného Mgr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Sokolská třída 936/21, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 2. 2024, č. j. 57 A 30/2023-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce podal dne 26. 5. 2023 u Městského úřadu Písek žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), v níž žádal o poskytnutí „někdejší adresy bydliště“, případně jiných kontaktních údajů, například data narození, bývalé zaměstnankyně městského úřadu, paní M. M., která u městského úřadu měla pracovat v letech 2000 až 2010.

[2] Městský úřad žalobcovu žádost rozhodnutím ze dne 9. 6. 2023, č. j. MUPI/2023/35618, odmítl na základě odkazu na § 8a informačního zákona a provedení testu proporcionality, v němž dospěl k závěru, že veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací nepřevažuje nad právem na ochranu osobních údajů a soukromí dotčené bývalé zaměstnankyně.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí městského úřadu odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 7. 2023, č. j. KUJCK 86657/2023, zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tím, že požadované informace nesouvisí s pracovní činností dotčené zaměstnankyně, ale pouze s jejím soukromým životem. Žalobcovu žádost není dle žalovaného podepřena veřejným zájmem, a proto nemohl veřejný zájem v testu proporcionality převážit nad právem na ochranu osobních údajů a soukromí zaměstnankyně.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. V žalobě argumentoval tím, že jeho právo na informace převažuje nad právem na ochranu osobních údajů a soukromí dotčené zaměstnankyně a že jeho záležitost týkající se této zaměstnankyně nemá soukromoprávní charakter. Proto měl žalobce za to, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávných právních závěrech. Dále žalobce žalovanému vytýkal, že „*nedostatečně přihlédl ke skutkovým tvrzením žalobce a vyvodil z nich neúplné a nesprávné skutkové a právní závěry, resp. se nezabýval odvolacími námitkami žalobce v celém jejich rozsahu a jeho posouzení věci je nedostatečné*“.

[5] Krajský soud shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. V jeho odůvodnění se krajský soud nejprve zabýval (ne)přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného. Dospěl k závěru, že se žalovaný s argumentací žalobce vypořádal dostatečně, a jeho rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné. Poté krajský soud posuzoval, zda správní orgány postupovaly správně, když odmítly poskytnout požadované informace. Dospěl k závěru, že tak učinily v souladu se zákonem. Dle § 8a odst. 1 informačního zákona totiž platí, že osobní údaje, kterými jsou i žalobcem požadované kontaktní údaje bývalé zaměstnankyně povinného subjektu, lze poskytnout pouze, pokud je naplněna některá z podmínek zákonnosti zpracování osobních údajů dle čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), v relevantním znění (dále jen „obecné nařízení o ochraně osobních údajů“). Krajský soud dospěl k závěru, že žádná z podmínek zákonnosti zpracování osobních údajů v projednávané věci naplněna není. Podrobněji se krajský soud zabýval naplněním podmínky dle čl. 6 odst. 1 písm. f) obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Dospěl k závěru, že žalobce není v žádném existujícím právním vztahu s dotčenou bývalou zaměstnankyní, proto nemůže mít na poskytnutí žádaných informací oprávněný zájem ve smyslu daného ustanovení. Správní orgány proto dle krajského soudu nepochybily, když požadované informace neposkytly. Provedení testu proporcionality bylo dle krajského soudu s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nadbytečné, jelikož není naplněna žádná z podmínek zákonnosti zpracování osobních údajů.

pokračování

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní v první řadě namítá, že krajský soud měl zrušit žalobou napadená rozhodnutí již jen z toho důvodu, že v nich správní orgány nestanovily žádnou z podmínek zákonnosti zpracování osobních údajů dle čl. 6 odst. 1 obecného nařízení o ochraně osobních údajů, a městský úřad rovnou přikročil k provedení testu proporcionality. Krajský soud místo zrušení rozhodnutí správních orgánů sám provedl posouzení, zda je naplněna některá z podmínek zákonnosti zpracování dle čl. 6 odst. 1 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. V tom stěžovatel spatřuje nezákonnost postupu krajského soudu, neboť ten jako toliko „přezkumná instituce“ není oprávněn posouzení naplnění jedné z podmínek zákonnosti zpracování osobních údajů provést sám, pokud jej předtím neprovedly správní orgány. Tím krajský soud dle stěžovatele vybočil ze svých kompetencí.

[7] Kromě uvedeného brojí stěžovatel proti tomu, že krajský soud dospěl k závěru, že jeho žádost nenaplnuje žádnou z podmínek zákonnosti zpracování osobních údajů dle čl. 6 odst. 1 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Toto hodnocení považuje za nesprávné, neboť jeho právo na informace se odvíjí od skutečností, které jsou silnější než právo na ochranu osobních údajů dotčené bývalé zaměstnankyně. Jedná se podle stěžovatele o tyto skutečnosti:

„- u Okresního soudu v Písku pod sp.zn. 3 C 314/2022, je veden aktuálně soudní spor o zaplacení náhrady škody proti pracovníci městského úřadu v Písku [pozn. NSS: paní J. A.], když se jedná o spor tzv. živý, aktuálně probíhající, v němž má společnost JAR REAL TRAFFIC s.r.o. postavení žalobce, tudíž je povinná prokazovat svá tvrzení v soudním sporu,

- žalobce vedl a vede jednání se společností JAR REAL TRAFFIC s.r.o. o případném postoupení žalované pohledávky JAR REAL TRAFFIC s.r.o. na žalobce, a žalobce se zajímal o vlastnosti pohledávky s tím, že měl/má zájem si ověřit přímým jednáním s dotčenou osobou,

- soudní spor se jednoznačně týká nikoliv soukromé činnosti osoby zaměstnankyně městského úřadu v Písku, ale její pracovní činnosti, kterou pro městský úřad v Písku vykonávala,

- odstup času v tomto případě nemůže hrát žádnou roli, jelikož nezákonná činnost zaměstnankyně (bude-li soudem shledána) sice byla realizována mnoho let nazpět, nicméně ve sféře společnosti JAR REAL TRAFFIC s.r.o. a případně i jiných osob se projevuje až v současné době, protože až v současné době dochází ke vzniku škody na straně této společnosti a jiných osob a to činností zaměstnankyně městského úřadu v Písku,

- žalobce je dokonce přesvědčen, že povinný orgán se uchýlil k takovému jednání, že činí kroky směřující k tomu, aby společnosti JAR REAL TRAFFIC s.r.o. znepřístupnil informace či ztížil jeho procesní postavení v soudním sporu, vědom si skutečnosti, že jakékoliv další sdělené informace společnosti JAR REAL TRAFFIC s.r.o. ze strany povinného subjektu mohou ohrozit nejenom pracovníci městského úřadu v Písku, ale také samotný městský úřad v Písku, jehož případná odpovědnost za škodu rovněž není vyloučena.“

[8] Stěžovatel k těmto skutečnostem doplňuje, že přestože žádá o sdělení citlivých údajů, je přesvědčen, že jeho požadavek je zákonný a důvodný. Řízení u Okresního soudu v Písku

je s největší pravděpodobností sporem o náhradu škody proti zaměstnankyni Městského úřadu Písek, nikoliv proti samotnému úřadu v pozici zaměstnavatele. Dotčená zaměstnankyně je dle stěžovatele důležitou osobou pro toto řízení, proto stěžovatel potřebuje zjistit její identifikační údaje.

[9] Z uvedených důvodů má stěžovatel za to, že odmítnutí informace s ohledem na soukromí a ochranu osoby, jakož i tvrzení, že se jedná o soukromoprávní záležitost, nemohou obstát. O žádné soukromoprávní záležitosti totiž nejde, neboť se jedná o záležitost související s udělováním předchozího souhlasu s uzavřením nájemní smlouvy ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor [pozn. NSS: povinnost předchozího souhlasu národního výboru (resp. obecního nebo městského úřadu) byla z citovaného ustanovení odstraněna zákonem č. 302/1999 Sb., kterým se mění zákon č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor], která vyplývá z pracovní náplně obou zaměstnankyň. Stěžovatel jedná o odkoupení žalované pohledávky z titulu náhrady škody od společnosti JAR REAL TRAFFIC s.r.o., z čehož odůvodňuje svůj zájem na zjištění žádaných informací. Dále stěžovatel uvádí, že žádaná informace „spěje ke zjištění“, zda u městského úřadu byla vykonávána státní správa řádným a zákonným způsobem a zda jeho činností nedošlo k porušení právních předpisů.

[10] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí správních orgánů a vrácení věci zpět žalovanému k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ke kasační stížnosti stěžovatele uvedl, že považuje své žalobou napadené rozhodnutí za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné. V tomto se ztotožňuje s argumentací krajského soudu. Dále dodává, že smyslem práva na informace je veřejná kontrola výkonu veřejné moci, nelze jej chápat jako právo jednotlivce žádat informace pouze pro individuální potřebu. Poskytovány proto nemají být údaje, které nejsou pro takovou veřejnou kontrolu potřebné a které se týkají soukromí úředníků. Požadované kontaktní údaje nemají žádnou spojitost s výkonem úřední činnosti či pracovním zařazením bývalé zaměstnankyně, proto se neuplatní výjimka o poskytnutí osobních údajů dle § 8a odst. 2 informačního zákona. Nelze ani dovodit žádný jiný zákonný důvod pro poskytnutí požadovaných informací, kvůli kterému by jejich poskytnutí nebylo v rozporu s § 8a odst. 1 informačního zákona. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[13] První kasační námitkou stěžovatel krajskému soudu vytýká, že měl rozhodnutí správních orgánů zrušit již jen z toho důvodu, že přistoupily k provedení testu proporcionality, aniž nejdříve podřadily zpracování osobních údajů, ke kterému by poskytnutím požadovaných informací došlo, pod jednu z podmínek zákonnosti zpracování osobních údajů dle čl. 6 odst. 1 obecného nařízení o zpracování osobních údajů. Krajský soud posouzení, zda je zkoumané zpracování osobních údajů možné podřadit pod jednu z uvedených podmínek zákonnosti zpracování, provedl sám, čímž dle stěžovatele překročil své oprávnění – je totiž pouze „v pozici přezkumné instituce“. Tato námitka není důvodná.

[14] Dle § 8a odst. 1 informačního zákona platí: *„Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu“*. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným, že se na danou věc nevztahuje § 8a odst. 2 informačního zákona, podle něhož *„[p]ovinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení“*. Byť totiž důvod, proč stěžovatel o dané informace žádal, dle jeho tvrzení souvisí s někdejší úřední činností jmenované bývalé zaměstnankyně povinného subjektu, samotné žádané údaje (její „někdejší adresa“ bydliště či datum narození) o její úřední činnosti ani funkčním či pracovním zařazení ničeho nevypovídají a týkají se výlučně její soukromé sféry.

[15] Výkladem § 8a odst. 1 informačního zákona se Nejvyšší správní soud zabýval mj. ve svém rozsudku ze dne 25. 6. 2024, č. j. 5 As 183/2022-29 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz):

„Zmíněný § 8a odst. 1 informačního zákona upravuje zvláštní režim poskytování informací týkajících se 1) ochrany osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí a rovněž 2) osobních údajů. Požadované informace smějí být povinnými subjekty poskytovány jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Co se týče ochrany osobnosti a projevů osobní povahy a soukromí, úprava v § 81 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“) provádí čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny, podle něhož má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno, a dále právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do jeho soukromého a rodinného života. Dle § 81 občanského zákoníku je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví, vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. Osobnost člověka je chráněna i po jeho smrti (viz § 82 odst. 2 občanského zákoníku). Jedná o tzv. obecnou ochranu hodnot osobnosti zemřelého člověka, neboť je dán zájem na jejich zachování i po jeho smrti.“

Pokud jde o ochranu osobních údajů (srov. čl. 10 odst. 3 Listiny), je s účinností od 25. 5. 2018 upravena především obecným nařízením o ochraně osobních údajů, a to v rámci jeho věcné působnosti vymezené v čl. 2 tohoto nařízení. [...] Dané přímo použitelné nařízení Evropské unie adaptoval do vnitrostátního právního řádu zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), který nahradil s účinností od 24. 4. 2019 předchozí zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů [...].

Osobními údaji jsou podle čl. 4 bodu 1) obecného nařízení o ochraně osobních údajů „veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“. O ochraně osobních údajů lze ovšem hovořit pouze ve vztahu k žijícím fyzickým osobám.“

[16] Poskytnutí informací tedy dle § 8a odst. 1 informačního zákona musí mimo jiné být v souladu s právními předpisy na ochranu osobních údajů. Stěžovatel ve své žádosti požadoval sdělení bydliště, data narození, případně jiných kontaktních údajů dotčené bývalé zaměstnankyně městského úřadu. Tyto údaje jsou v kombinaci se znalostí jejího jména a příjmení nepochybně jejími osobními údaji ve smyslu čl. 4 bodu 1) obecného nařízení o ochraně osobních údajů.

[17] Zpracováním se pak dle čl. 4 bodu 2) obecného nařízení o ochraně osobních údajů rozumí „jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení“.

[18] Poskytnutí požadovaných informací je zpřístupněním osobních údajů, proto by bylo zpracováním dle čl. 4 bodu 2) obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Článek 6 odst. 1 obecného nařízení o ochraně osobních údajů dále stanoví:

„Zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:

- a) subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů;*
- b) zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů;*
- c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;*
- d) zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby;*
- e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;*
- f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.“*

[19] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že rozhodnutí správních orgánů tvoří pro účely přezkumu ve správním soudnictví jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2024, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS,

pokračování

srov. Také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 As 45/2023-46, a ze dne 17. 5. 2024, č. j. 7 As 18/2024-68).

[20] Z pohledu přezkumu ve správním soudnictví je důležité, že správní orgány ve svých rozhodnutích označily stěžejní ustanovení zákona, na jehož základě stěžovatelovu žádost o informace odmítly. Tím je § 8a odst. 1 informačního zákona, podle něhož osobní údaje poskytne povinný subjekt pouze, pokud je to v souladu s předpisy na ochranu osobních údajů. Oba správní orgány dále odkázaly, pokud jde právě o předpisy na ochranu osobních údajů, na obecné nařízení o ochraně osobních údajů, přičemž povinný subjekt z něj citoval mj. i jeho čl. 6 odst. 1 s tím, že osobní údaje lze zpracovávat, a tedy i poskytovat pouze za podmínek uvedených v tomto ustanovení. To, že správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně nerozebíraly u každé z podmínek (důvodů) pro zpracování osobních údajů dle tohoto ustanovení, proč na danou žádost nedopadá, nezpůsobuje za situace, kdy stěžovatel ani v odvolání žádnou z těchto taxativně vymezených podmínek dle čl. 6 odst. 1 písm. a) až f) obecného nařízení o ochraně osobních údajů výslovně ve vztahu ke své žádosti neoznačil, jejich nepřezkoumatelnost ani nezákonnost. Pokud pak krajský soud považoval za vhodné výslovně zdůraznit, že se na věc nevztahuje vedle ostatních podmínek pro zákonné zpracování (včetně zpřístupnění) osobních údajů ani ta uvedená v čl. 6 odst. 1 písm. f) obecného nařízení o ochraně osobních údajů, byl nepochybně oprávněn tak učinit.

[21] Stěžovatelova první námitka proto není důvodná.

[22] Druhou kasační námitkou stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil právě otázku, zda je, či není naplněna některá z podmínek (důvodů) zákonného zpracování osobních údajů dle čl. 6 odst. 1 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. V kasační stížnosti uvádí, že skutečnosti, od nichž své právo na zjištění požadovaných informací odvozuje, „jsou tzv. „silnější“ než je právo na ochranu osobních údajů o konkrétní osobě, k níž se vztahují“. Následně vyjmenovává celou řadu tvrzení o právním vztahu mezi dotčenou zaměstnankyní a společností JAR REAL TRAFFIC s.r.o., tedy o právním vztahu, jehož sám nebyl účastníkem.

[23] Krajský soud dospěl k závěru, že žádná podmínka oprávněného zpracování osobních údajů naplněna není, a to s odůvodněním, že neexistuje oprávněný zájem stěžovatele na poskytnutí žádaných informací, neboť mezi ním a dotčenou bývalou zaměstnankyní povinného subjektu neexistuje žádný právní vztah – stěžovatel pouze jednal o možnosti odkoupení tvrzené pohledávky, jejíž existence navíc ani nebyla potvrzena soudy v občanském soudním řízení.

[24] Stěžovatel proti těmto závěrům krajského soudu nestaví žádnou argumentaci. V kasační stížnosti nijak nevysvětluje, proč by měl mít oprávněný zájem ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. f) obecného nařízení o ochraně osobních údajů, ačkoliv mezi ním a dotčenou bývalou zaměstnankyní povinného subjektu neexistoval žádný právní vztah, nebo proč by měla být naplněna jiná z podmínek oprávněného zpracování osobních údajů dle čl. 6 odst. 1 tohoto nařízení. Odstavce kasační stížnosti, které obsahují hlavní část argumentace stěžovatele ke druhé kasační námitce, jsou navíc až na kosmetické úpravy doslovnou kopií stěžovatelovy žalobní argumentace.

[25] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti nijak nereaguje na závěry krajského soudu a omezuje se pouze na opakování své žalobní argumentace, není Nejvyšší správní soud oprávněn za něj kasační argumentaci domýšlet. Správní soudnictví je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Přezkum rozhodnutí krajského soudu je (s výjimkou taxativně vymezených vad, k nimž Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti) možný pouze v rozsahu, jaký stěžovatel v kasační stížnosti vymezí. Pokud by Nejvyšší správní soud domýšlel za stěžovatele argumenty, které v kasační stížnosti neuvádí, přestal by být nestranným rozhodcem sporu, ale stal by se advokátem jedné ze stran (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, srov. také rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 16. 1. 2025, č. j. 3 Azs 91/2024-37, bod 21 a v něm citovanou judikaturu).

[26] Nejvyšší správní soud proto pouze stručně dodává, že nemá důvod nesouhlasit se závěry krajského soudu. Krajský soud přezkoumatelně odůvodnil, proč v projednávané věci není naplněna žádná z podmínek zákonného zpracování osobních údajů dle čl. 6 odst. 1 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Jak již bylo konstatováno, podrobněji se krajský soud věnoval podmínce (důvodu) dle čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení. Vysvětlil, že jelikož stěžovatel teprve jednal o možnosti odkoupení pohledávky, nemůže mu svědčit oprávněný zájem dle čl. 6 odst. 1 písm. f) obecného nařízení o ochraně osobních údajů, neboť mezi ním a dotčenou bývalou zaměstnankyní povinného subjektu neexistoval žádný právní vztah.

[27] Dle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 5. 2017, *Rīgas satiksme*, C-13/16, ECLI:EU:C:2017:336, sice někdejší čl. 7 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, který byl obdobou nynějšího čl. 6 odst. 1 písm. f) obecného nařízení o ochraně osobních údajů, nebránil poskytnutí identifikačních osobních údajů osoby, která způsobila škodu, za účelem podání občanskoprávní žaloby, na základě vnitrostátní právní úpravy členského státu, v uvedené věci se ovšem Soudní dvůr zabýval možností poskytnutí identifikačních osobních údajů potenciálního škůdce přímo osobě, které byla škoda způsobena. Ve věci nyní posuzované však stěžovatel osobou, které byla způsobena škoda, není. S potenciálním poškozeným pouze jednal o možnosti odkoupení tvrzené pohledávky z titulu náhrady škody. Mezi stěžovatelem a dotčenou bývalou zaměstnankyní povinného subjektu tak skutečně neexistoval žádný právní vztah, na jehož základě by stěžovatel případně mohl mít oprávněný zájem na získání požadovaných osobních údajů dotčené bývalé zaměstnankyně ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. f) obecného nařízení o ochraně osobních údajů.

[28] Nejvyšší správní soud proto neshledal ani druhou stěžovatelovu námitku důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

pokračování

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem v řízení o kasační stížnosti nad rámec běžné administrativní činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. května 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu